

JAN HLUBEK

8+

JACK
LAMPIČKA

Jack Lampička

Copyright © Jan Hlubek, 2024

Obálka © Rosana Zvelebilová,
2024

Vydalo nakladatelství © Canc
pod značkou **Rýče**, 2024

ISBN 978-80-88623-54-0

OBSAH

Úvodní slovo.....	5
1.....	8
2.....	12
3.....	26
4.....	37
5.....	41
6.....	48
7.....	54
8.....	60
9.....	65
10.....	69
11.....	82
12.....	91
13.....	108
14.....	112
15.....	119
16.....	125
17.....	140
18.....	147

19.	156
20.	158
Poslední slovo.....	162
O autorovi.....	164

Úvodní slovo

Milé děti, moji malí přátelé...
Ach, vlastně omlouvám se, vy
tohle oslovení nemáte rádi,
vidíte? Ani já jsem neměl. Už
když mi bylo deset let, připadal
jsem si strašně velký a nezříd-
ka i rozumný. Vzpomínám si, že
to byly krásné roky, a upřímně
vám trošičku závidím, že vy je
zrovna nyní můžete zažívat.

V té době jsem přímo milo-
val všechno strašidelné. Když
mi maminka kupovala Lego,
nejvíce jsem se zajímal, jestli
je v dotyčné stavebnici figu-
rka kostlivce. A z kostek jsem
nejraději stavěl hrobky. Teď už

mám na stojanu v obýváku velkého kostlivce, jmenuje se Pelo. Někdy vám o něm budu vyprávět, ovšem pokud jde o ty malé z Lega, všechny jsem si je schoval a oni vydrželi dodnes.

No, a taky jsem miloval Halloween. Ta záliba se se mnou vleče v podstatě od plenek a myslím, že už to spolu potáhneme až do konce mých dnů. Celý rok jsem se tehdy nemohl dočkat, až vezmu nůž a lžíci a vydlabu do dýně hroživý obličej, který pak vystavím na okně, odkud bude zahánět zlé duchy. Tenkrát jsem ale samosebou netušil, odkud se tradice vyřezaných dýní vzala. A stejně tak mi nikdo nevyprávěl o Jackovi a jeho úžasném dobrodružství. Takže vám teď o něm budu vyprávět

já. Budu skutečně šťastný, když si na můj příběh vzpomenete, až nadejde čas svátku duchů a strašidel a vy budete chystat děsuplnou výzdobu — třeba právě dýně.

V srdečné úctě, kamarádky
a kamarádi,

Váš Jan Hlubek

1.

Ahoj, jsem Petr a budu vám vyprávět, co jsem zažil. Možná mi nebudete chtít uvěřit, ale... tenhle příběh se doopravdy stal. Stal se o letošním Halloweenu, kdy nadchází čas zázraků. Ne o Vánocích, ale o Halloweenu. Tehdy, kdy je všecko zahalené mlhou a za tmy přicházejí příšery, aby si našly cestu až k nám. A mezi nimi nechodí Santa Claus, ale někdo mnohem, mnohem lepší.

Přesně týden před svátkem duchů mi bylo dvanáct. Ve třídě patřím k největším, takže mám pro strach uděláno. A proč taky ne? Vždyť on má jenom velké oči, ale jinak je malý a slabý. Je tak velký, jak mu dovolíme vyrůst. Toto odjakživa říkával můj tatínek a on má pravdu vždy.

S mámou a tátou bydlíme ve velkém baráku na Poddubí v Háji ve Slezsku. Povím vám, ten dům je pro někoho, kdo má rád Halloween, jako já, úplně jako stvořený. Zahrada se ohromně podobá anglickému parku a celý dům, už tak pořádně starodávný, je rozlehlý jak bradavický hrad. A jakmile se zešeří a potom setmí, každý zvuk v něm je jako z hororu. Stačí, abyste prošli po

parketách, a dům začne sténat, jako by byl živý. Ale co my víme... Třeba živý je!

Nejlepší na našem obydlí je však stará knihovna na půdě. Tam údajně chodíval potajmu číst už tatínek, když byl v mém věku. A že se tam ukrývá pokladů!

Maminka mě sice mezi vším tím tajuplným haraburdím nerada vidí; prý se bojí, že se umažu, ale vy mi dáte určitě za pravdu, že pravé poklady leží ukryté pod prachem, když už ne pod hlínou. Vždycky, když mě zahlédne, jak odtamtud slézám po schůdcích dolů, dostanu vyhubováno. Avšak půdní dvířka stejně nezamyká. A já... já se tam pokaždé vkradu. Vesměs večer, když se setmí a z oblohy svítí měsíc. To se

posadím mezi regály plné starých svazků a hromady knížek na zemi a nechám všechny ty příběhy, aby ožily. Vždyť kvůli tomu je přece autoři psali!

Nejvíce jsem si oblíbil spisovatele, který prý pochází od nás z Háje. Jeho knihy jsou horory, ale já se nebojím. Nebo to aspoň nepřiznám.

2.

O prázdninách jsem do svého temného království utíkal velice často. Máma s tátou mi dávali dobrou noc, než odešli do své ložnice. A já jsem zhasínal lampičku na nočním stolku a pod peřinu schovával plyšového medvěda, protože jsem lstivý a mazaný jako liška.

A pak jsem se pokaždé vytratil na chodbu a pěkně potíchu, jako myška, po schodech nahoru, kde mě přivítaly temnota a nostalgie. Nepřeberné množství knížek, co musely pamatovat dědečka, nebo dokonce ještě jeho tátu.

Jednoho dne, když jsem opět proklouzl do zapovězených

míst a pátral při slaboučkém světle baterky v regálech, na mě zamrkala velká kniha v krásně zdobených deskách. Na první pohled mě napadlo, že jde nejspíš o fotoalbum nebo o herbář. Ale věci obvykle nejsou tím, čím se zdají být. Jakmile jsem knihu vytáhl a posvítil na její hnědou obálku, zatřpytil se na ní stříbrný nápis, kde stálo: **LEXIKON BÁJNÝCH STVOŘENÍ.**

Sobrovským nadšením jsem rozevřel starodávnou vazbu a začal listovat.

Vlkodlak — člověk, co se po své smrti začal za noci převtělovat do vlčí podoby.

Bludička — zlovolná bytost, která pocestné láká, aby sešli z cesty.

Duch — duše zemřelého, která nemůže najít klid, a tak straší na různých místech.

Procházel jsem stránku po stránce a zaujatě ohlížel zejména obrázky — poctivě nakreslené perokresby.

Na bludičce mě nejvíce nadchlo to, že v mlhách a příšeří tančí se světýlkem. Světlušky či svatojáanky jsem vídával poměrně často, jelikož nedaleko našeho domu protéká řeka Opava a světlušky milují vodu. A taky jsem si uvědomil, že díky nim je bludička vlastně z celého toho krásného lexikonu jediná skutečná. Vlkodlaka nepotkáte, ducha nejspíš taky ne, ale bludičku ano. Není to paráda?

Přesně z tohoto důvodu jsem si zamiloval i stránky s Jackem.

Jack O'Lantern chodívá taky se světýlkem, akorát s mnohem větším a neexistují žádné spolehlivé záznamy o jeho pozorování. Povídání o něm však bylo nejzajímavější z celé knihy.

Byl jednou jeden pijan a bohém jménem Jack. Měl tuze rád život a všechno světské, co k němu patří. Nejvíce si však liboval v pití. Chodíval do krčem, kde se často naléval pivem a rumem, kvůli čemuž na něj lidé koukali s opovržením. Pil a hrál karty tak moc, až si pro něj jednou přišel Ďábel, aby si jej odnesl do pekla.

Jack dopil a Pánu temnot se svěřil, že nemá na zaplacení útraty, zda by mu nemohl

půjčit. Ďábel ho však odmítl se slovy, že v pekle peníze nepoužívají. Jacka tedy napadlo, že by se pekelník mohl přeměnit na minci. Tou by Jack mohl zaplatit a Ďábel by se přeměnil zpátky. Ten mu vyhověl, avšak Jack strčil minci lstivě do váčku, na který načmáral kříž, a Ďábel tak nemohl ven.

Pekelník se velice styděl, že se nechal napálit od takového násosky, leč neměl na výběr. Musel slíbit Jackovi, že mu věnuje další rok života na tomto světě. Jack tedy pokračoval v tom, co mu šlo nejlépe – pil a hrál hazardní hry. Dál plynuly dny, týdny a měsíce, až roční lhůta uběhla a Ďábel se zjevil po Jackově boku. Poklepal mu